

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

Jeg venter, at undervisningsministeren, der efterhånden har et betydeligt forråd af betænkninger til granskning, rejser disse spørgsmål til debat her i tinget ved at møde med sine forslag, og det vil måske være en mere passende lejlighed til at drøfte læreruddannelsesproblemerne på længere sigt. Der er ingen tvivl om, at der bliver brug for Emdrupborg seminarium i en overskuelig fremtid. De foranstaltninger, man her søger at træffe, synes jeg er praktiske og fornuftige, og jeg vil anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Helge Madsen: Det foreliggende lovforslag er forsåvidt prisværdigt, som det er kort. Der indsættes to ord i § 2, og revisionsparagraffen slettes. Jeg ser nu ikke, at den højtærede minister kan føle sig tilfreds med de to ords indførelse: „indtil videre.“ Ifølge ministerens fremsættelsestale skulle de give mulighed for oprettelse af en statsskole derude, en særlig øvelsskole, men for mig at se giver de to ord ikke denne adgang. Der kommer til at stå i loven fremover, at indtil videre skal uddannelsen i praktisk skolegerning ske ved en eller flere kommuneskoler, og der kan fortsat ikke ændres deri, før sagen har været for her i tinget eller i det ting, som måtte blive resultatet af grundlovsforhandlingerne. Hvad skal så den tilføjelse til?

Angående slettelsen af revisionsparagraffen er der jo mere realitet i det, men en realitet, som ikke tiltaler mig. Denne slettelse betyder, at det, man i 1949 vedtog som noget foreløbigt til afhjælpning af lærermanglen, nu bliver gjort permanent. Det ville i denne forbindelse have værdi at få oplysninger i det udvalg, som jeg forstår skal nedsættes, om den sandsynlige tilgang af elever i folkeskolen i de kommende 5—6 år og om de bestående seminariers muligheder med hensyn til antallet af elever dér. Det er det, som man med et noget usmage ligt udtryk i bemærkningerne har kaldt for lærerproduktionen. Jeg finder, at ministeriet — for det er vel dér, man har ansvaret for et sådant udtryk — ikke burde understøtte opfattelsen af læreruddannelsen som noget maskinmæssigt.

Kunne vi få disse tal på eleverne og for læreruddannelsen i de kommende år, ville der være større sagligt grundlag for vurdering af, om det er nødvendigt at opret-

holde statsseminariet. Det er jo så muligt, at den højtærede ministers korte lovforslag kan gøres endnu kortere ved at indskrænke det til en bestemmelse om at udskyde revisionen til f. eks. 1955 eller 1956, hvad vi nu kan få basis for ved de oplysninger, som jeg har bedt om. Jeg erkender, at lærermanglen fortsat er sådan, at vi ikke straks kan gå til nedlæggelse.

Inger Merete Nordentoft: Jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag. Der er ingen tvivl om, at der stadigvæk er et stort behov for lærere, og det er glædeligt, at der også stadigvæk er en stor tilgang til lærergerningen. Forholdet er jo i virkeligheden det, at de københavnske seminarier stadigvæk må afvise elever. Der kunne måske være grund til at overveje, om man ikke kunne lave en midlertidig ordning, hvorefter der blev uddannet flere lærere. Jeg tror nemlig, at lærermanglen vil bestå i flere år. For det første må man regne med, at skolerne i øjeblikket er overbefolket i en uhyggelig grad, dernæst at man ikke har nogen sikkerhed for, at den nedadgående linie, der har været i fødselstallet, stadigvæk vil fortsætte, og endelig vil det, når disse store årgange af børn nu skal udskrives fra skolen, blive meget vanskeligt for dem alle at blive opsuget af erhvervslivet, og der vil derfor blive en tilbøjelighed hos forældrene til at lade deres børn gå det ottende og niende skoleår med dér, hvor de på nogen måde kan afse de økonomiske midler dertil. Derfor tror jeg, at man ikke må være for optimistisk med hensyn til det dalende børnetal i skolerne og følgelig med hensyn til et dalende behov for lærere.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til her fra denne talerstol at sige, at den opdragelseskrise, som i øjeblikket beskæftiger pressen så meget, jo er umiskendelig for både forældre og skolefolk. Når man står overfor en så alvorlig krise, som vi gør — for det er alvorligt i det øjeblik, hele vor flok af skolebørn er inde i en opdragelsesmæssigt set kritisk situation —, må man undersøge årsagerne. Nu er det jo givet, at krisen ikke omfatter alle børn, men det er også umiskendeligt, at den omfatter et stort antal af børnene; men vil man afveje, hvad årsagerne kan være til, at vi er kommet ind i denne krise, så er der to forhold, som er ganske overordentlig iøjnefaldende. Det ene